

Manifest del Correllengua - Perpinyà 2010

Un any més ens trapem aquí, al peu del Castellet, per a commemorar la firma del Tractat dels Pirineus.

L'any passat ens vam retrobar nombrosos per a recordar que feia just 350 anys que el nostre territori havia estat annexat a l'Estat francès. Una manifestació que s'ajuntava amb la del Correllengua, que després de recórrer el conjunt dels Països Catalans es clou al Nord del nostre país.

Aquesta trobada és també l'ocasió de fer un balanç del que passa a casa nostra, a Catalunya Nord. I malauradament, no podem dir que les coses hagin canviat gaire.

Fa un any, ja denunciàvem la difícil situació de la cultura popular, i particularment la dels correfocs i balls de bestiar, que les directives europees i els estats condemnaven a morir. Demanàvem des d'aquí que els elegits que ens representen a París fessin el necessari per a adaptar la normativa i permetre així que es fessin correfocs a Catalunya Nord, en tota normalitat. Però no ha sigut el cas. Els Diables, les Bruixes del Riberal i Hamlet el Drac del Riberal han estat condemnats a la il·legalitat, sense dret a la paraula.

Aquesta reivindicació cultural però, no té sentit sense les al-

tres reclamacions, com la lingüística. Any rere any, les nostres institucions fan simulacres en defensa de la llengua catalana que no s'acaben concretant. La carta de la llengua catalana, del Consell General, la promoció del català segons una votació del consell municipal de Perpinyà, i el centenar llarg de mocions aprovades als municipis nordcatalans en favor de la llengua catalana, són la prova d'una voluntat de canvi de la població ressentida pels polítics. Una demanda però, que no s'acaba traduïnt per actes concrets.

Al costat d'aquestes exigències culturals i lingüístiques no podem oblidar l'actualitat social i política del país, però també dels estats que pretenen governar-nos. Enguany l'Estat francès s'ha posat a la llista negra pel que fa a les polítiques migratòries. Recordant les èpoques de Vichy més dures i basant-se en discriminacions ètniques escandaloses, ha posat en marxa l'expulsió d'una població només per ser el que són: roms. Una mostra més que la suposada obertura de fronteres europea és una farsa a la mercè dels estats. Una farsa que es visibilitza amb una imatge força contradictòria: Mentre se demonten els barracons duaners a la Jonquera, se demana als

roms de creuar una altra frontera per tornar definitivament al seu país d'origen.

I sobretot, no podem deixar de banda les mobilitzacions recents contra la reforma de les jubilacions, tant a l'Estat francès com a l'espanyol. Una vaga general el 29 de setembre d'una banda i les vagues a repetició de l'altra, i la implicació a les capitals d'arreu del país és la mostra que els catalans dels dos costats de la frontera, tenen clar que no podem acatar sense més les polítiques socials imposades des París i Madrid.

Evidentment no podem oblidar el que ha passat a la resta de Països Catalans. La immensa onada de manifestacions, consultes i actes que han fet sortir al carrer milers de persones per reclamar el dret a decidir. El dret a decidir d'un poble amb més de 1000 anys d'història. Un poble de 13 milions d'habitants que s'estén de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. Un poble amb una llengua, una literatura, una música,..... riques i vives que volem seguir defensant i reivindicant.

Els castells cap a la UNESCO

És una gran notícia. Amb aquest títol la UNESCO reconeix la singularitat d'una tradició catalana, d'una manera de fer, d'una manera de ser. No m'allargaré pas sus del perquè, ni el com, ni el futur dels castells. Per nosaltres nord-catalans, el sentiment d'autoodi - provocat per la imposició d'una llengua, d'una

cultura presentades com a superior- és immens. Encara que la tradició castellerana no sigui genuïnament nord-catalana, els catalans del nord no han sentit els castells com a imposició forana, tot al contrari. La realitat és que la primera colla castellerana nord catalana : Els Castellans del Riberal portaven només

un any de vida oficial, i ja responsables de comunicació del país havien entès la importància dels castells, la bellesa, els símbols i la peculiaritat de la tradició. Si els castells han entrat a la UNESCO és per aquests valors que representen, i és pels mateixos valors que els catalans del nord ens els hem fet nostres. H.P.

Amistat virtual - Vida real

OPINIONS

Quants en tens d'amics ?
100, 400, 1000 ?

Avui molta gent es planteja la pregunta... No, no es tracta dels amics de la verdadera vida, sinó dels «amics» que un es fan sobre les xarxes socials com el Facebook.

El primer objectiu d'aquestes xarxes és de fer-se contactes. Redefineixen els lligams d'amistat entre els contactes vinculats. Lliguen la gent d'una manera inèdita i permeten a cadascun exhibir la seva individualitat.

Durant segles, els rics i els poderosos han il·lustrat la seva existència i el seu rang a través de retrats pintats. Aquests retrats els descriuen en situacions posant en valor les seves professions, ambicions, actituds, i, sobretot, estatut social.

Avui, els nostres autoretrats són digitals ; són fets de píxels. Són interactius, posen en valor les nostres fo-

tos, els nostres humors, els nostres pensaments, els nostres amics. Els creem per trobar l'amistat, l'amor, i aquesta ambigüitat moderna a nomenada "contacte".

Aquesta carrera desenfrenada a la recerca de contactes és motivada pel desig de reconeixement. L'efecte immediat és que aquestes xarxes imposen una «connexió permanent». Cal ser constantment sobre la seva «paret» per veure si s'ha comentat el nostre perfil, si un contacte no intenta ajuntar-se'ns, si el nostre desafiament ha estat aixecat...

Les nostres relacions guanyen en quantitat la qual cosa perden en qualitat. Poc a poc ens tanquem en un món virtual. Ens desinteressem dels assumptes de la vida real.

Però Facebook és un fenomen mundial (500 milions

de perfils), els publicitaris, els polítics, els artistes, els professionals se n'han apoderat per mostrar-se, ser més visibles...

Via Facebook podem obtenir informacions que no tindriem altrament. Cites són preses, esdeveniments polítics, culturals, associatius són proposats. El Correllengua es mostra sobre Facebook. Accions pacífiques per expressar desacords amb el papa s'organitzen a Barcelona per Facebook. Poc a poc la vida real s'insereix en Facebook... Finalment el risc de no tenir perfil Facebook no és d'aïllar-se d'accions polítiques, culturals reivindicatives essencials ? En aquestes condicions, Facebook serà l'internet de demà ?

A risc de semblar burxa per ara resisteixo, però per a quant temps encara ???

Un tal GiL

El CSA francès talla les ràdios sud-catalanes

El mes de setembre va ser marcat a Catalunya Nord per la desaparició de unes quantes ràdios sud-catalanes que des de fa una desena d'anys emetien en tota normalitat a les terres nord-catalanes. Entre elles, vull destacar dues ràdios ben conegudes per la joventut del Rosselló : Flaix Bac i Flaix Fm.

Els nostres joves, que ja tenen el costum d'anar a fer festes a les terres de l'Empordà i les discoteques gironines, podien escoltar la música de les seues nits de festes amb aquestes dues ràdios. Ben segur, aquestes ràdios, com la TV, van ser uns bons mitjans per sensibilitzar les orelles d'aquest joves a la llengua catalana, però també s'ha de destacar la gran qualitat de les emissions proposades i el fet milers i milers d'oients nord-catalans les podien escoltar fins fa poc...

És el Comitè Superior de l'Audiovisual francès que va exigir a l'Estat espanyol el tancament de la difusió d'aquesta dues ràdios al territori francès (i doncs a les terres nord catalanes, de moment sota administració francesa). Les raons ? Unes petites interferències a les emissores « Radio Nostalgie » i « Radio Catalogne Nord » en unes quantes poblats de Catalunya Nord !

Davant d'aquest nou problema per la lliure difusió de la cultura catalana aquí, una mobilització ciutadana es va crear molt ràpidament i va prendre diferents formes. Trets de les peticions, [dos grups Facebook](#) van ser creats i

després de només un més d'existència ja tenen cadascun el suport de més d'un miler de membres nord-catalans. La mobilització es va també expressar pels carrers de Perpinyà, amb la participació al Correllengua del 6 novembre d'unes cinquantades joves, tots units darrera el crit « Volem el retorn de Flaix Fm a Perpinyà ».

De moment el món polític nord-català no s'ha mogut ni d'un pam. Els elegits nord-catalans del Consell General, els del Consell Regional, els 4 diputats, els 2 senadors i els eurodiputats elegits a Catalunya Nord no van expressar cap intenció a favor de la defensa de la difusió de les ràdios sud-catalana aquí. Per què ? Hem de creure que la cultura, la joventut i la llengua catalana, no els hi interessa ? Tinc pot ser la ingenuïtat de pensar que no... però després de dos mesos d'apagada, tots aquests elegits semblen pas tenir cap respecte pels oients nord-catalans ! Ni un s'ha expressat sobre el tema. A veure si això canviarà...

Els únics polítics que de fet s'han fins ara mobilitzats sobre aquest tema, no són els elegits del territori concernit, sinó 2 eurodiputats del Principat que han portat el tema davant de la Comissió Europea. Avui, no han tingut encara, cap resposta a les seues preguntes. Però el problema és plantejat, i els podem agrair !

Del costat del grup Flaix, Miquel Calçada, co-fundador del

Grupflaix, ha explicat a l'Agència Catalana de Notícies que estan « buscant una altra freqüència », argumentant sobre el fet que les ràdios Flaix Bac i Flaix Fm tenen « força oients a Perpinyà com per no deixar-los penjats ». Així doncs, en un marc d'alegalitat dins l'espai català transfronterer, el grup Flaix va decidir des del 19 d'octubre, de tornar a emetre cap a Perpinyà FlaixBac. Si FlaixBac ha tornat, FlaixFm ha de la seua banda desaparegut completament de la plana del Rosselló per culpa de la estupidesa d'un CSA jacobí que no més vol tenir ràdios franceses al territori francès... una bona imatge d'obertura a l'inici del segle XXI dintre d'un espai europeu, on les fronteres han desaparegut (normalment) !

Espero doncs, no pas l'ajuda d'els elegits nord-catalans, sinó el militantisme del grup Flaix, perquè decideixi tornar a emetre de manera legal (i no il·legalitat) la música de FlaixFm, pel màxim plaer de tota la joventut de Catalunya Nord.

El Bruixot

Reivindicar-se obertament

Molts de nosaltres hem estat sorpresos per trobar, en el nostre camp una oposició al fet de participar a les manifestacions contra la reforma de les «retretes», com si un problema social com aquest no tingués cabuda en les reivindicacions dels catalans. Els uns argumentaven que era un problema «francès», mentre que d'altres asseguraven que seriem mal rebuts en el context de la mobilització sindical.

Massa sovint fem una separació entre reivindicacions «catalanes» i d'altres que alguns diuen que no ho són, sigui en el món sindical, en el dels estudiants, en el de l'ecologia... En el fons es tracta d'una constatació de feblesa, tenim por de les nostres pròpies reivindicacions i d'allò que en puguin dir «els altres», ens és més fàcil convèncer els convençuts, que anar a defensar les nostres idees en un terreny que creiem que no ens és favorable. La sorpresa és que quan gosem sortir del cercle estret dels convençuts, molt sovint sem percebuts com a políticament més legítims del que nosaltres mateixos creiem ser. En el cas de l'ensenyament del català per exemple, se'ns considera com a gent partidària de l'ensenyament privat, és veritat qui hi ha gent favorable a aquesta posició, i que de vegades no hi ha cap més solució, però també n'hi ha que defensen un ensenyament català en

el sector públic. Una anècdota que pot ajudar a comprendre la cosa. La directora d'una escola catalana, no direm el nom, va rebre una mare que volia inscriure el seu fill, la directora li va recordar que en aquella escola se feia immersió lingüística en català, la mare va dir que això no era un problema, que el que volia és que el seu fill anés a una escola «amb gent bé», la directora li va dir miri, aquí tenim famílies gitanes i d'origen àrab, per tant són «gent bé»; evidentment la mare no va inscriure el seu fill... Combatre la imatge dels catalans com a gent que volen ser «a part», és també una obligació.

En el camp de la política és la mateixa cosa, quedem sovint tancats en l'activitat «cultural»: cantants (i per tant n'hi ha pocs),

teatre (sobretot si no és pas parlat)... però si se vol fer política dita «oficial» o seriosa, ens disfressem del que sigui i integrem un grup francès. I sobretot n'hi ha que diuen que no cal lligar reivindicacions lingüístiques o culturals i la política, quan és evident que tota reivindicació de llengua i de cultura és bàsicament política.

Tenim l'obligació de dir qui sem i que volem, el «catalanisme», i en el meu cas concret l'independentisme, no pot restar alié a la realitat que l'envolta. No te perquè haver-hi reivindicacions estrictament «catalanes» o estrictament «franceses». Cal dir obertament què pensem, i tindrem sorpreses, segurament sem més dels qui creiem ser.

Josep C. Serra

PLATAFORMA PER LA DIGNITAT DE CATALUNYA NORD

La Plataforma per a la Dignitat, entitat nord-catalana va ser creada el 2005. L'objectiu de la Plataforma és essencialment cívic, de defensa dels interessos d'un país que perd massa sovint referents. Cada setmana trobareu nous articles sobre l'actualitat nord-catalana ; però també, articles d'opinions i de reflexions sobre el nostra futur.

<http://plataforma.catnord.cat>